

besiddere — nu ogsaa var bleven Talsmand for de smaa og forurettede i Samfundet. Det gav saa rige Løfter for Fremtiden. Og da jeg saa forgangen Aar læste i Bladene om det mønsterværdige Alderdomsasyll, som De havde bekostet her paa Favsingholm — aa, jeg syntes, at der med eet blev saa højt til Himlen her i Landet. Det var som at høre den første Lærke trilre over de vinterbundne Marker.“

Der var noget i hans Tones tilforladelige Hjertelighed, der trods det høje Register gjorde Indtryk paa Torben og fik ham til at svare med en Bekendelse.

„Er det nogensinde hændet Dem, Hr. Hamre, at De har maattet bryde op fra en Fest i Utide og er vendt tilbage igen ud paa Natten? De veed i saa Fald, hvor besynderlig fremmed man føler sig imellem de samme Mennesker, man faa Timer i Forvejen havde det saa kammeratligt med. Man kommer ude fra Nattestilheden og forstaar ikke straks, om det er En selv eller de andre, der har forandret sig i Mellemtiden. Man ser kun Attituden og Sminken og synes, at man er Vidne til en uhyggelig Maskefest. Se, det Tilfælde har været mit, og jeg har taget det Parti at forføje mig bort i al Stilfærdighed. Noget andet Svar paa Deres Spørgsmaal kan jeg ikke give, og det tilfredsstiller Dem rimeligvis ikke.“

Bjørn Hamre havde igen sat sin Hat paa Hovedet. Stokken stod plantet mellem hans Ben, og begge hans vejrbrunede Hænder hvilede paa dem.

„Det er Deres egne Samfundskrese, De her har haft for Øje, Godsejer Dihmer. Og selvfølgelig — Tilstandene i dem maa opvække Lede og Afsky hos ethvert rettænkende Menneske. Det er vist og sandt. Men De udtalte engang — og det Ord har jeg ikke glemt — at nu havde Rigdommen i Aartusinder behersket Verden og fordærvet den. Nu var det fra den fattige Mand, Frelsen skulde komme.“

„Det Ord staar jeg ved endnu.“

„Saa maa De undskyld. Saa begriber jeg endnu mindre Deres Optræden.“

„Nej, det gør De velsagtens ikke. De kan jo ikke tilgive Rig-